

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זיע"א בעל מחבר ספר "שולחן ערוך" נפטר בעתותיו צאת חובביא ירושלים שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' (שם אבן ר' אפרים דול)

כל השונה - הלכות - בכל יום - מובטח לו שהוא בן "עולם הבא"!

משה" שואל מחבירו "יעקב": אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים לכל השנה - עמוד אחד ליום

כט סיון

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אלשיך זיע"א בעל מחבר ספר "דמ"א" נפטר בעיר קראיני י"ד יום אדר שנת ת"א שנת ה'ת"ק ו' (שם אבן ר' אפרים דול)

"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו? כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שייך אחרת איזה טיפוש בעולם היה משיב לך בשלילי?

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. גני שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה. נהריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנחלים יאהרונה" על ידי הנעלים ברחליו ורחימו ביחודא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן תצח – דיני שחיטה ביום טוב

יז. מכניס אדם מלא קופתו עפר לבית בסתם ועושה בו כל צרכו (ועיין לעיל סימן ש"ח סעיף ל"ח) ולא אמרינן שהוא בטל אנב קרקע הבית והוא שייחד לו קרן זוית דכיון שלא שטחו מוכחא מילתא דלצרכו בעי ליה ואם הוא עפר תיחוח מותר לכסות בו:

יח. כוי (פירוש בריה שנולדה מתיש וצבי) אין שוחטין אותו ביום טוב ואם שחטו אין מכסין את דמו אפילו יש לו עפר מוכן מפני שהרואה יאמר ודאי היה הוא דאם לא כן לא היו מטריחין לכסות דמו ביום טוב ויבא להתיר חלבו ולערב אם רשומו ניכר יכסנו. הגה: ודוקא ששחטו בקרן זוית וכחאי גוונא אבל אם שחטו באמצעות החצר אפילו דם בהמה יכול לכסות אם יש לו עפר מוכן דהוה ליה כגרף של רעי וצריך לכסות שלא יתלכלכו כליו בחצר (הגה"מ אלפסי פרק קמא דזבחים):

יט. שחט בהמה וחיה ונתערב דמם ויש לו עפר מוכן או אפר כירה אם יכול לכסותו בדקירה אחת שאינו צריך להרבות בשביל דם הבהמה יכסנו ואם לאו לא יכסנו:

כ. שחט צפור מערב יום טוב ולא כיסה דמו לא יכסנו ביום טוב:

סימן תצט – דין מליגה ומליחה ביום טוב. ובו ה' סעיפים

א. אין מרגילין ביום טוב כיצד הוא מרגיל זה המוציא כל הבשר מרגל אחד כדי שיוציא כל העור שלם ולא יקרע מפני שטורח בהפשט זה טורח גדול ואין בו צורך למועד:

ב. אסור למלוג גדי אלא אם כן מולגו לאכול העור:

ג. בהמה שנשחטה ביום טוב מותר להגביה עורה וליתנה במקום דריסת הרגלים אף על פי שאין עליו בשר כלל ומותר למלוח עליו מליחה קלה כדרך שמולחים לצלי ומותר להערים ולמלוח כאן מעט וכאן מעט עד שימלח את כולו אבל אם נשחטה מערב יום טוב אסור. הגה: ונצות של עוף דינן כמו בעור דמותר לטלטלן כדי להצניען כמו בעור:

ד. אין מולחין את החלבים ולא מהפכין בהם אפילו לשוטחן על גבי יתדות אף על פי שנשחטה ביום טוב וכן אסור למלוח בשר עליהם באויר:

ה. עלי שהוא דף עב וכבד וכלי הוא אלא שמלאכתו לאיסור לכתוש בו הריפות מותר לטלטלו לקצב עליו ובשר ולאחר שקצב עליו אסור לטלטלו מחמה לצל (אבל לצורך גופו ומקומו שרי):

סימן תק – דין הנצרך לבשר ביום טוב היאך יתנהג. וסדר מליחתו. ובו ו' סעיפים

א. אין קונים בשר בפיוסוק דמים לומר לטבח תן לי בסלע או בשתיים וכן לא יאמר לו הריני שותף עמך בסלע אלא מחלק להם שלישיות או רביעיות כפי החלקים שדרך לחלק בעיר בלא פיוסוק דמים ומביא שתי בהמות ויאמר זו כזו ולמחר שמין הנשאת וכפי ששונה כך יפרע לו. הגה: ויש אומרים דדוקא ישראל לגבי ישראל שרי בכחאי גונא אבל ישראל עם נכרי אפילו בכחאי גונא אסור (הגה"מ אשירי פרק אין לדין):

ב. אסור לשקול בשר אפילו בביתו לידע כמה ישל ואפילו ליתנו בכף מאזנים לשמרו מן העכברים אסור אם הוא תלוי במקום שרגילים לשקול בה ואפילו לשקול מנה כנגד מנה אסור ומותר לשקול בידו שלוקה החתיכה בידו ומשער כמה יש בה וטבח אומן אפילו זה אסור אבל אם הוא יודע לכיון דרך התיכתו לחתך ליטרא או חצי ליטרא חותך כדרכו ואינו חושש:

ג. אין נוקבין נקב בבשר בסכין לתלותו בו אבל ביד מותר ואם לעשות בו סימן מותר אפילו בסכין:

ד. מולגין הראש והרגלים ומהבהבין אותם באור אבל אין טופלין אותם בסיד ולא בהרסית ולא באדמה דמתחזי כעיבוד ואין גוזזין אותם במספרים שנראה כעושה לצורך השיער:

ה. מותר למלוח כמה חתיכות בבת אחת אף על פי שאינו צריך אלא אחת. הגה: ויש אומרים דלא שרי להערים רק קודם אכילת שחרית (ר"י וז"ל יוסף נשם סמ"ג). ומותר למלוח הבשר ביום טוב אף על פי שהיה אפשר למלוחו מערב יום טוב (מהרי"ל ומרומם הדשן סימן פ'):

ו. נוהגין לנקר בשר ביום טוב אפילו נשחט מערב יום טוב (וטוב לשנות קצת אם יוכל לשנות באיזה דבר) (מהרי"ל ומרומם הדשן סימן פ"ד):

סיב' רנו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובבתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמות הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לנצחיים צדיקים.